

Адрес за кореспонденция:

Янко Янков

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

12 юни 2006 г.

Към:

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.

LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.

LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.

LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.

LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.

LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.

LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.

LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.

LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.

LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.

LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.

LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.

LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.

LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.

LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.

LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.

LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.

LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.

LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.

LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.

LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.

LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.

LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.

LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.

LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.

LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-членове
на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента

бул. “Княз Дондуков” № 2

1000 София

До Главния прокурор

бул. “Витоша” № 2

1000 София

До Министър-Председателя

бул. “Княз Дондуков” № 1

1000 София

(Към изложението ми с дата 28 май 2006 г.)

До Кмета на София

ул. „Московска” № 33

1000 София

(Към изложението ми с дата 28 май 2006 г.)

Информационно копие:

До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. "Цариградско шосе" № 49
1124 София

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим,

1.

В края на 70-те години (т. е. преди повече от 30 години), когато бях млад асистент в **Юридическия факултет на Софийския университет** и изследовател (научен сътрудник) в **Института за правни науки при Българската академия на науките**, за да може да бъде обезпечено **моето и на съпругата ми подлагане на силен и систематичен манипулативен натиск**, в **Първи отдел на Шесто управление на Държавна сигурност** е било **образувано против мен** т. нар. „**Дело за оперативна разработка**” **ДОР № 13304**, което днес има **архивен № 33464**; за делото, което е било образувано против тогавашната ми съпруга днес все още нямам никаква информация, но съм абсолютно категоричен, че такова е имало, което е завършило с т. нар. „профилактика”.

От посоченото дело днес е видно, че ***за да бъдат обезпечени строго секретните оперативни мероприятия, във входа на шестетажния жилищен блок, в който тогава живеехме аз, съпругата и малкият ни син, са били вербувани общо 31 (тридесет и един) души мъже и жени, повечето на преклонна възраст, което прави почти по двама души от всеки апартамент.***

Без тук и сега да коментирам несъмнения факт, че най-вероятно от всеки от вербуваните е било изисквано да пази в най-строга тайна факта на вербуването (включително и от живеещите в същия апартамент членове на неговото семейство), ще подчертая преди всичко факта, че ***към момента на вербуването им по-голямата част от тези мъже и жени са били на възраст над 60 (шестдесет) години, при което няколко души са били на повече от 80 (осемдесет)-годишна възраст.***

Без тук да коментирам и факта, че ***отделно от това*** по онова време са били вербувани и доста млади жени, които бяха изпращани при мен с инструкцията да ми станат любовници, както и млади мъже, които са били изпращани със същата цел при тогавашната ми съпруга, ще наблегна върху обстоятелството, че ***специално тези вербовки (на съседите ми), са имали съвсем друга цел и предназначение.***

Така, в резултат на тази дейност на **Държавна сигурност** аз, съпругата ми и малкият ни син бяхме подложени на ***непрекъснати, всекидневни, целодневни, систематични и изключително жестоки скандални въздействия, включително и на физически посегателства и наранявания (и на тримата ни)***, целта на които е била аз, като глава и естествен функционален пазител на семейството, да бъда предизвикан да ударя някого от бабите и старците, и така да дам официален повод после да бъда обвинен не само в инициране на скандалното събитие, но и в извършване на престъплението „телесна повреда”; тоест, ***целта на оперативните мероприятия е била аз да бъда въвлечен в събития, които впоследствие да бъдат квалифицирани като извършени от мен престъпления.***

Тъй като, обаче, тогава, макар и съвсем млад, вече бях официално признат за висококвалифициран юрист и превъзходно разбирах за какво става въпрос; **и тъй като** все пак превъзходно разбирах, че обществената и професионалната ми позиция не представлява абсолютно никакват пречка пред изключително мощните двигатели на ставащите около мен събития, **аз избрах единствената разумна стратегия**, а именно просто ***да бягам от местопроизшествието, и така да не позволя да се стигне до пълно разгръщане на планирания срещу мен сценарий***.

Все пак, обаче, **тъй като** за такива ненаказуеми от истинските закони случаи на „укоримо поведение, което не е нито престъпление, нито административно нарушение” и което представлява единствено „нарушение на изискванията на правилата на социалистическия морал и социалистическото общежитие”, по онова време съществуваше т. нар. **Закон за другарските съдилища**, в крайна сметка **срещу мен бе образувано дело по този закон**. При това следва изрично да отбележа, че **тъй като** официално срещу мен не можеше да бъде намерен нито един реален факт, който би могъл да даде възможност за каквато и да е официална намеса на органите на **Министерството на вътрешните работи** (т. нар. „**Народна милиция**”), това дело изцяло бе движено от т. нар. „**масови общественно-политически организации**”, а именно **кварталния клуб на Отечествения фронт и кварталния клуб на пенсионерите**.

След като **благодарение единствено на свидетелските показания на вербуваните от ДС агенти** в продължение на няколко часа бях обругаван в кварталния кинозалон пред около стотина души пенсионери и сеирджии, официално квалифицирани като „**възмутени от мен мои другари по местоживее**”, делото приключи с моето „**публично заклеяване**” като „**нарушител на правилата на социалистическото общежитие**”.

От материалите по вече посоченото **ДОР № 13304** е видно, също така, че **Държавна сигурност** съвсем не се е била задоволила единствено с използване на **провокаторските и информационно-доносническите** услуги на изключително големия брой агенти, а и че **в продължение на половин година е била използвала специална техника за непрекъснато подслушване на всички разговори и на всички звуци в жилището**, в което живеехме. Тъй като, обаче, единственият постигнат от тях резултат – **на моя фактически, а после и юридически развод** – бе съпроводен от моята ***още поголяма официална и писмена*** (подобна на писменото изложение, които четете в момента!) ***съпротива против системата***, наскоро след това **Държавна сигурност** бе преценила, че **фактически не е успяла да въздейства по абсолютно никакъв начин лично върху мен**; поради което бе предприето осъществяването на **втората фаза на същия сценарий** – публично разглеждане на „**същите факти**” по „**същото дело**” във „**втори другарски съдебен процес**”, който да бъде осъществен в побиращата повече от хиляда души **272-ра аудитория на Софийския университет**, където, съгласно сценария, трябваше да бъдат събрани „**голямо множество възмутени студенти и преподаватели от СУ и учени от БАН**”, които не само да осъществят шаманския комунистически ритуал, наречен „**публично заклеяване**”, но и да направят **официално предложение за моето уволнение**.

Изпълнението на целия този сценарий беше възложено на **професор Доко Доков**, който бе **Председател на професионалния съюз на учените от БАН и СУ, на когото, впрочем, по онова време аз бях асистент**. Тъй като превъзходно знаех, че нашият разговор с него почти светкавично ще достигне където трябва (длъжен съм да подчертая, че много време преди това самият **професор Доко Доков** изрично и ясно ми бе казвал, че е **офицер от армията**, че като такъв е бил политкомисар по време на т. нар. **Отечествена война против Германия**, и че впоследствие е станал **офицер от Държавна сигурност**),

аз реших „да стрелям точно в десетката“: казах му, че превъзходно разбирам, че това е работа на **Държавна сигурност**, че зная, че рано или късно ще бъда уволнен и съден, и че ще използвам превъзходния случай, който ми се явява, за да направя мощна антикомунистическа пропаганда пред повече от хиляда души студенти и преподаватели.

Ефектът от тези мои думи беше поразителен: още същия ден, само три дни преди датата, която бе обявена за „*другарския съдебен процес*“, всички писмени публични обяви за предстоящото събитие бяха свалени от коридорите, а **професор Доко Доков** започна интензивно да разказва „наляво и надясно“, че папката с делото, която се е намирала в неговия кабинет в БАН, била загубена или открадната, и че делото се отлага за неопределено време, когато папката бъде намерена.

Професор Доко Доков е жив и здрав и днес, и може да свидетелствува за всичко, което тук е казано от мен, и да разкаже своята версия.

Когато преди време поисках достъп до архивите на **Държавна сигурност**, получих „*напълно изчерпателен писмен отговор*“, в който не се споменаваше нито една дума за съществуването на въпросното дело на другарския съд. Отделно от това, обаче, преди време, по искане на **военния прокурор полковник Николай Колев**, в **Главна прокуратура** е била пристигнала **строго секретна справка за мен** (която съм публикувал в една от книгите си), където е посочено съществуването на друго, насочено против мен дело за оперативно разработване, за съществуването на което в нито едно от официалните писма до мен не е казано абсолютно нищо. Очевидно е, следователно, че *думата и подписът на Министъра на вътрешните работи струват доста по-малко от думата и подписа на една долнопробна проститутка*. Или иначе казано – *фактът, че в официалната справка, която ми е дадена, не се казва нищо за въпросното дело, не означава абсолютно нищо*.

Само преди няколко месеци, когато бившият началник на архивите на **Държавна сигурност** **полковник Серафим Стойков** публично заяви в медиите, че *предстои интензивен нерегламентиран търг на истински и фалшиви архивни документи*, на мен ми се обади по телефона **професор Доко Доков**, който ме покани да го посетя у дома му, за да ми даде папката с въпросното „Дело на Другарския съд“; което, той по-рано бил „намерил“, впоследствие „забутал в етажерките на библиотеката си“, а съвсем наскоро – „*отново намерил*“.

Поради редица съображения отказах да отида и да взема делото. Наскоро след това в едно мое едночасово телевизионно предаване разказах случката и приканих журналистите, които желаят, да посетят **професор Доко Доков**, за да видят делото и да чуят версията на професора. Доколкото зная, това не е станало. Така или иначе **професор Доко Доков е жив и здрав и делото е у него.**

Разказвам всичко това, естествено, *за да разкрия един от методите, които Държавна сигурност е използвала преди повече от тридесет години*. Който метод, впрочем, днес се използва както от сегашната **Държавна сигурност**, ръководена от **генерал Иван Чобанов**, така и от неговите господари от **Червената мафия**, представляваща **трансмутационна форма** на бившата **Държавна сигурност**.

Разказвам всичко това най-вече защото *съвсем отскоро днес отново съм обект на абсолютно същата престъпна схема на опити за компрометиращо заплитане в привидно битови скандали със съседите в блока, в който живея*; и защото днес, повече от тридесет години след първото оперативно мероприятие в това направление, *юридическата ми защита се оказва дори много по-безнадеждна, отколкото по-рано*.

Разказвам всичко това и за да подчертая: а) че ако по-рано бях „*никой*” и както юридическата, така и всяка друга моя съпротива беше обречена, то сега вече съм *професор по право, автор на повече от тридесет обемисти книги и публично известна фигура*; б) че превъзходно разбирам, че и днес е толкова абсурдно и нелепо да се разчита на вътрешнодържавното право, колкото и по-рано; в) че *днес вече точно пет души е броят на членовете на семейството ми, смъртта на които е непосредствен резултат от строго секретните оперативни мероприятия на ДС*; г) че ще направя всичко, което е необходимо, за да стане достояние не само на дипломатическите посланици на Запада в София, но и на Западната общественост, цялата съвкупност от зловещи и престъпни факти, на които у нас и в Европа все още никой не обръща каквото и да е внимание.

2.

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим,

Бих бил готов да приема, че фактите, които тук и сега ще изложа, биха могли да имат две алтернативни тълкувания и биха могли да са резултат на само един от двата възможни причинни фактори и механизми, а именно: ▶или че са резултат от чисто бандитско-мафиотската дейност на определени неангажирани с държавата престъпни личности и институции; ▶или че и днес, както и по-рано, са резултат от оперативно-провокаторската и манипулативната престъпна дейност на тайните служби на държавата.

Работата, обаче, е в това, че *както най-общият реален контекст в България (т. е. фактът, че държавата е само едно от най-нискоерархичните структурни звена на Червената мафия), така и напълно конкретната в този казус поведенческа реакция на държавните институции, категорично ми дават основанийето да считам, че всъщност става въпрос за едновременното действие и на двата причинни фактори, при което всички евентуални аргументи за наличие на неангажирана с държавата чисто бандитско-мафиотска едйност, в случая трябва да бъдат третиращи като калкулирани да бъдат камуфлажно прикритие на строго секретните специални мероприятия*; и че следователно и днес е налице посочената още в началото на изложението ми схема на действие на специалните репресивни служби.

3.

Преди около един месец в блока, в който живея, е било проведено т. нар. **Общо събрание на собствениците**, дневният ред на което е бил разгледан под ръководството на избран от Събранието **Председател** и протоколиран от избран от същото Събрание **Протоколчик**. В случая в ролята на **Председател на Събранието** е бил встъпил **Иван Иванов**, действащ полковник от строителните войски на армията и служител в Министерството на отбраната; по негово предложение за **Протоколчик** е била избрана моята съпруга **Елка Янкова**, а единственото валидно решение на **Общо събрание** е било това, че за **Управител (Председател) на Етажната собственост** отново е бил избран **Румен Тодоров Манолов**.

Още на другия ден и после в продължение на още няколко дни съпругата ми е била подложена на изключително интензивен, включително и силно скандален натиск да напише в протокола и да се подпише, че е било взето решение, че сградата има нужда от „основен ремонт”, че ремонтът ще струва по 150 лева на апартамент, и че Събранието е било упълномощило **Румен Т. Манолов** да сключи договор със съответна строителна фирма, която да извърши ремонта. Тъй като точно по това време аз не бях в София, в

известен смисъл това обстоятелство е било преценено като време, изключително удобно за т. нар. „*въвлечане в престъпление*”, и е било направено всичко възможно, за да бъде постигнат такъв резултат. Все пак, обаче, до такъв резултат въобще не се е било стигнало – *съпругата ми категорично е отказала да се ангажира с такъв текст на протокола и не е подписала нищо.*

Тъй като, обаче, неотдавна тя бе оперирана, *в резултат на неколкодневния интензивен натиск и на скандалите, на които е била подложена, тя е получила сериозно постоперативно усложнение и е била приета по спешност в болница.*

Впоследствие, в администрацията на кмета на община „Изгрев” е било депозирано нещо, което е имало и продължава да има претенцията да е официален „Протокол” от заседанието на **Общото събрание**, а върху основата на това „нещо” кметът **Павлин Колев** е издал **Удостоверение № 229 от 02 май 2006 г.** както за легитимността на избора на т. нар. „*Домоуправител*” или „*Председател на Етажната собственост*”, така и за легитимността на всички действия, предприемани от това лице върху основата на текста на този т. нар. „Протокол”. Освен това специално внимание заслужава и обстоятелството, че същият този кмет предвнатително и преднамерено е взел всички възможни фактически и абсолютно противозаконни по своя характер мерки да не допусне до текста на този т. нар. „Протокол” абсолютно никого от заинтересованите и засегнати лица, като неговата непосредствена цел е била да не позволи на никого да установи наличието на престъпните факти и обстоятелства, които се съдържат във въпросния т. нар. „Протокол”.

Тъй като на мен като собственик на апаратамент в същия блок, и на съпругата ми като официално избран **Протоколчик**, на 08 май т. г. категорично ни бе отказан какъвто и да е достъп до текста на този „Протокол”, на 15 май т. г. регистрирах в деловодството на община „Изгрев” официално искане, адресирано до кмета на общината (виж № 94-00-85/15.05.2006 г.). След като изчаках за отговор известно разумно време и след като въобще не получих никакъв отговор, **на 28 май** депозирах в регистратурата на **Министър-Председателя** и на **Кмета на София** специално изложение, с което поисках от тях да се намесят и да разпоредат на кмета на община **община „Изгрев”** да ми изпрати официален отговор-извинение за неприятностите, които ни е създала ръководената от него общинска администрация, както и да ми изпрати официално заверено копие от въпросния т. нар. „Протокол”.

В това изложение изрично и ясно съм записал: ► че тъй като въпросният „Протокол” от **Общото събрание** въобще не е подписан от официално посочения в него **Протоколчик**, и тъй като в него е записано съдържание, което категорично не отговаря на истината, *в случая става въпрос за документно престъпление*, извършено от същото това лице, което **кметът на общината** противозаконно е легитимирал; ► че същият този кмет е организирал и специални обезпечителни мерки както за прикриване на извършеното престъпление, така и за даване възможност за извършване на нови и други престъпления; ► че същият този кмет е съучастник в по-широка престъпна мрежа, осъществявана от определени икономически структури на българския мафиотски режим; и ► че настоявам пред адресатите на изложението да се намесят и да осъществят онези действия, които са в кръга на тяхната компетентност.

Наскоро след това, вероятно след миловидна другарска намеса от страна на **Кмета на София**, получих писмо № 94-01-85 от 06.06.2006 г., подписано от **Кмета на община „Изгрев”**, с което *ми е дадена непоискана от мен правна консултация* (правен съвет), при това не само неправилна по своето съдържание и напълно превратно тълкуваща европейския дух и тенденциите на съвременното право, но и съдържаща в себе си като

скрит втори пласт (имащ предназначението да измести и елиминира първия пласт) един достатъчно ясно очертан несъмнено заплашителен силово-репресивен психологически тон, с който се характеризираше не толкова общото класическо комунистическо право, колкото именно *специалният правен режим на затворите и концлагерите* (тази моя категорична констатация е резултат не само на практическите знания, които съм придобил в продължение на *шест години като политически затворник на комунизма*, но и като специалист-теоретик, написал две обемисти книги по „*Психология на правото*” и една обемиста книга по „*Психология на политиката*”).

Отговори от **Министър-Председателя и Кмета на София** въобще не съм получил; а те би трябвало не само да ми отговорят, но и да ми съобщят, че вече са наказали **Кмета на община „Изгрев”**, че са обявили за нищожно **Удостоверението**, което той е издал върху основата на документно престъпление, и че са разпоредили не само да ми бъде изпратено лично или по пощата копие от искания от мен документ, но и да бъдат компенсирани материалните и моралните вреди, които са ми били нанесени в резултат на незаконните действия на въпросната администрация. Поне такива са изискванията на **правния дух на Европа**; а останалото – т. е. това, което е реалното – в случая е резултат от простия факт, че *българската държава е най-нискоерархичното звено от структурата на руската Червена мафия*.

3.

И това, разбира се, е регаламентирано в самия т. нар. **Закон**, при което никой не се интересува от елементарния факт, че този **Закон е противоконституционен**.

Както вече споменах, върху основата на фалшив Протокол, представляващ документно престъпление, **Кметът на община „Изгрев”** е издал **Удостоверение № 229 от 02 май 2006 г.**, с което е легитимирал избора на **Румен Т. Манолов** за „*Домоуправител*” или „*Председател на Етажната собственост*”. Тук следва изрично и ясно да отбележа, че тъй като с него живеем врата до врата на един етаж и че в продължение на петнадесет (15) години досега не сме имали абсолютно никакъв конфликт, лично самият той ми е разказвал, че баща му е бил полковник от МВР, че самият той е бил осъждан за криминални деяния и че макар и по професия да е шофьор, по времето на комунизма винаги е бил изключително привилегирован и се е ползвал от доверието не само на криминалните отдели на МВР, но и на политическите.

Освен това: ►позовавайки се на т. нар. **Експертни протоколи**, подписани от специалиста от строителните войски и настоящ **висш служител** в самото **Министерство на отрбаната полковник Иван Иванов**; ►както и позовавайки се на фалшивия текст от създадения от него **фалшив Протокол на Общото събрание**; ►както и позовавайки се на юридически нищожното **Удостоверение**, което му е издадено от **Кмета на община „Изгрев”, Румен Т. Манолов** е сключил договор със строителна фирма, собствеността и ръководството на която е в ръцете на бивши офицери и служители на Строителните войски на армията.

При това същата тази фирма неотдавна извърши ремонт и смени цялата дограма в жилището както на **полковник Иван Иванов**, така и на **Румен Т. Манолов**. Освен това, според моите лични проучвания, между собствениците на въпросната фирма и **полковник Иван Иванов** съществува уговорката **той, полковник Иван Иванов, да обезпечи изнудването на 150-те (сто и петдесетте) собственици на апартаменти в блока**, от всеки от които да бъдат събрани по 150 лева за „основен ремант”, от какъвто жилищният блок въобще няма нужда, в замяна на което фирмата ще издаде документ, че е получила всичките 22 500 лева (с което ще осигури счетоводно алиби на Домоуправителя), но

впоследствие ще даде лично и на ръка на **полковник Иван Иванов** и на **Румен Т. Манолов** 10-15 процента от незаконно събраните пари.

Така, *след като цялата тази чисто мафиотска операция е обезпечена поне от един полковник от Министерството на отбраната и от Кмета на община „Изгрев”, Румен Т. Манолов*, който винаги е демонстрирал разбиранията и самочувствието си на затворнически надзирател, вече е започнал изключително интензивен натиск върху всички собственици в блока с искане да му дадат парите, които той е посочил за осъществяването на „основен ремонт”, от какъвто сградата въобще не се нуждае и за какъвто липсва легитимно взето решение на Общото събрание.

Нещо повече – разплъсвайки своите 150 килограма във входа на блока, той пресреща всеки, който се завръща от пазар, и му казва: *„Как така имаш пари да си купиш сирене, а нямаш да си платиш задължението за ремонта на блока?”*; в резултат на това изнемогващите и беззащитни пенсионери набързо замениха прозрачните си синтетични пазарски торби с платнени чанти, за да не се вижда, че *„в ущърб на общото благо имат нахалството да си купуват и да ядат сирене”*.

И именно тук влиза в действие и вторият пласт на операцията – пред хората, живеещи в блока, се казва, че *„ако някой има претенции относно съдържанието на Протокола, трябва да се обърне към г-жа Янкова, която именно е удостоверила, че такова решение наистина е било взето”*.

Наистина, би могло да се приеме, че не е изключено оперативното мероприятие да е чисто мафиотско, при което строителната мафия да е била формулирала стратегия, съгласно която въвличането на съпругата ми в престъпление ще доведе до това, че аз ще избира стратегия, при която, защитавайки съпругата си, фактически ще защитавам мафията, и по този начин чрез своя авторитет ще обезпеча изнудването на всички собственици на апартаменти в блока. Наистина, при този поглед върху нещата би изглеждало, че става въпрос за чисто мафиотско оперативное мероприятие, с което тайните служби на държавата не са ангажирани и нямат нищо общо. Това, обаче, съвсем не е така.

Не само поради факта на юридическото си образование, но и поради стотици лични наблюдения върху съдебните процеси и осъжданията превъзходно знаейки, че **в практиката на тайните служби съществува прилагането на следния прием или схема**: ►на определени доверени лица и агент-провокатори се възлага задачата да участвуват в извършването на определено престъпление; ►при което или реално да привлекат в извършването като свои съучастници, или фактически да създадат камуфлажно съучастничество, или просто чрез система от фалшификации и лъжествидетелствувания да набедят като съучастници или дори като ръководители и организатори на престъплението определени хора; ►след което **вторите** (които като правило не само са видни политици и обществени личности, но са изявени и авторитетни противници на Правителството) **да бъдат не само публично компрометирани, но и фактически да получават изключително жестока присъда, а първите** – да получат не само символична присъда, но и изключително високо парично обезщетение заради временните си затруднения.

Така че в случая съм абсолютно категоричен, че става въпрос за **строго секретно оперативное мероприятие, ръководено от генерал Иван Чобанов, когото именно обвинявам в извършването на престъпление, имащо посочените по-горе параметри и характеристики.**

Работата, обаче, съвсем не се изчерпва с така посочените дотук характеристични белези и параметри, и това е така поради елементарния факт, че *българската държава е само едно от най-нискоерархичните звена от структурата на Червената мафия*, поради което не само въпросният генерал и неговият Министър, но и самият Министър-Председател са най-нискоерархични слуги на тази Мафия и функционално имат много по-нисък статус, отколкото дори и най-долнопробните проститутки, които същата Мафия създава и контролира.

Вече съм имал възможността да изтъкна пред всички вас един от аргументите си в това отношение: става въпрос за изложението ми от 10 май т. г., в което съм посочил, че *битуващите като депутати проститутки на Червената мафия са обезпечили съществуването на напълно противоконституционния текст на член 237 от Гражданско-процесуалния кодекс*, който дава възможност на определени *стопанско-икономически кланове на Мафията* да получават съдебни изпълнителни листове единствено върху основата на напълно произволно измислените от тях т. нар. „*извлечения от сметките*”.

Тук и сега ще обърна вашето внимание и върху факта, че *през последните две седмици* медиите са заляти от интервюта с депутати и министри, които са внесли за приемане от Народното събрание текст на Закон, съгласно който *дали изнемогащите от безпаричие поради ограбването им от Мафията български граждани ще могат или няма да могат да откачат радиаторите на парното си, и дали ще ползват или няма да ползват такава стока или услуга, ще решават не самите те, а техните съседи от блока, в който живеят.* Във връзка с въвеждането и узаконяването на този принцип един млад журналист предвидливо и страхливо попита **Министъра на енергетиката**, който е и вицепремиер в Правителството, „*Дали се очакват подобни промени и в Семейния кодекс, съгласно които дали той ще се ожени или не и точно коя булка да доведе пак ще бъде решавано не от него, а от съседите му?*”.

Тук и сега ще обърна вашето внимание и върху факта, че макар и привидно тази регламентация да е насочена към даване на възможност на **Червената мафия** тотално да доограби българския гражданин, *според мен не точно това е главната цел.* Обръщам вашето внимание върху факта, че редица световноизвестни автори, изследващи психологията и практиката на репресиите във фашистките и комунистическите затвори и концлагери изрично и ясно пишат, че този тип регламентации преследват постигането на една-единствена цел, а именно: постигане на психологическия статус на идеалния затворник и концлагерист, при който статус всеки индивид е тотално контролиран от всички, поведението на които е продиктувано и зависи единствено от чисто животинските и най-вече хищническите им инстинкти и нужди.

Тук и сега ще обърна вашето внимание и върху факта, че посоченото по-горе за депутатите се отнася и за *битуващите през последните седемнадесет години като членове на всички Правителства проститутки на Червената мафия*, и че става въпрос за това, че в продължение на почти две десетилетия те оставиха абсолютно непокътнат текста на член 12 от все още действащия у нас издаден още през 1951 г. (т. е. по времето на свирепия Сталински режим в България) т. нар. **Правилник за управлението, реда и надзора в Етажната собственост**, съгласно който текст „*Решенията на Общото събрание подлежат на предварително изпълнение*”, при което „*изпълнителният лист се издава на Управителя или на Председателя на Управителния съвет от районния съдия въз основа на писмено искане, придружено от препис от протокола на Общото събрание*”.

Така, както е видно, в съвременната уж демократична и по европейски начин променена България все още е в действие правен текст, който е бил приет още през

*времето на най-свирепия комунистически режим и до днес въобще не е променян. Нека ви припомним, че точно тогава бащата на народите Й. В. Сталин бе казал, че **въобще не е важно кой и как гласува по време на избори, и че единственото важно нещо е кой брой бюлетините и кой пише протоколите.***

И нима на фона на всичкото това **наистина би могло да ви се струва странно и ненормално** обстоятелството, че: **► един полуграмотен шофьор; ► син на полуграмотен офицер от МВР; ► доверено лице и агент на бившата комунистическа власт; ► доверено лице и агент на сегашната трансмутационна форма на бившата власт – Червената мафия; ► сегашно непосредствено подставено и доверено лице на полковник от Министерството на отбраната (който пък е подставено лице на Мафията и на тайните служби на държавата); има самочувствието на „тоталитарен баща на сто и петдесет собственици на апартаменти в блока?!“**

Нима наистина сте готови да твърдите, че **тези личности просто случайно имат самочувствието да правят това, което са направили по отношение специално и лично на мен** - бившия политически противник и затворник на комунистическия режим, днешния политически противник на неокомунистическия мафиотски режим и сегашния професор по право?!?

Категоричен съм, че само кретени биха могли искрено да вярват във версията, че това тяхно поведение към мен и членовете на семейството ми е „случайно“; и само непосредствено ангажирани с оперативното мероприятие престъпни личности биха имали наглостта да бъдат официално ангажирани с твърдението, че всичко това е случайно!!!

Моето категорично мнение е, че в случая е налице **строго секретно оперативно мероприятие, осъществявано от ръководената от генерал Иван Чобанов сегашна Държавна сигурност в интерес и по поръчение на Правителството, което действува в интерес и по поръчение на българския филиал на руската Червена мафия.**

12 юни 2006 г.

Янко Н. Янков